

Pôstne zamyslenie II.

Po almužne sa Pán dotýka našej modlitby, konkrétne jej vonkajších prejavov. A núti nás rozmyšľať, či je hodná toho, aby bola vypočutá. Zamyslime sa preto nad svojim: prosím, ďakujem a odpusť, ktorým najčastejšie vyjadrujeme to, čo nazývame modlitbou. Najmä nad tým sa zamyslime, či tieto slová vždy vychádzajú z našej vnútornej potreby, alebo ich vyvoláva a ovplyvňuje iba ľudský ohľad, či naša zvykovosť.

Zamyslime sa nad tým, keď hovoríme „odpusť“, keď žiadame nekonečne milosrdného a spravodlivého Boha o odpustenie. Žiadať o odpustenie v prvom momente znamená priznať a uznať previnenie, ktorým je „môj hriech“. A tu začína problém. Svet stratil zmysel pre hriech. Robí si z neho žarty, akoby išlo o najnevinnejšiu vec na svete. Pojmom hriechu prizdobujeme svoje výrobky a reklamy, aby boli príťažlivejšie. O hriechu, ba aj o tých najťažších hriechoch, sa hovorí maznavo, ako o hrieškoch, slabôstkach či vášničkách, a človeku, ktorý sa ich dopúšťa, to dodáva akýsi závan „originality“, ba niekedy i hrdsti. Už sa hriechu nebojíme a to je zlé. Bojíme sa všetkého okrem hriechu. Máme strach zo znečistenia ovzdušia, zo zákerných chorôb tela, z atómovej vojny, ale žiaľ, nemáme strach z vojny s Bohom, ktorý je Večný a Všemohúci, ktorý je Láska. A pritom Ježiš nás varuje, aby sme sa nebáli tých, čo zabíjajú telo, ale iba toho, ktorý keď zabije, má moc uvrhnúť do pekla (porov. Lk 12, 4-5).

Tento stav „okolia“ má hrozivý vplyv aj na veriacich, hoci práve oni sa snažia žiť podľa evanjelia. Ukolísava ich svedomie akousi duchovnou anestéziou. Je to narkóza hriechov. Kresťanský ľud už nepozná svojho skutočného nepriateľa, pána, čo ho drží v otroctve, jedine preto, lebo ide o „zlaté otroctvo“. Mnohí, čo hovoria o hriechu, majú o ňom veľmi neprímeranú a slabú predstavu. Často sa zvykne hriech aj odosobňovať a prenáša sa na systém, či spoločnosť. Niekedy počujeme i to, že hriech je „v pravici“, iný zasa hovorí, že hriech robia „lavičiar“. Ale aj o ríši hriechu platí, čo Kristus povedal o Božom kráľovstve: Keď vám povedia: hriech je tu, alebo hriech je tamto, neverte im, lebo hriech je vo vás! (porov. Lk 17, 21). Prieskum, čo si ľudia myslia o hriechu, by asi priniesol výsledok, nad ktorým by sme sa pravdepodobne zhrozili. Namiesto toho, aby sa oslobodili od hriechu, dnes všetko úsilie vynakladajú na oslobodenie sa od výčitiek z hriechu,

namiesto toho, aby bojovali proti hriechu, bojujú proti pojmu „hriech“. Deje sa práve to, čo sa v iných oblastiach života považuje za najhoršie: namiesto toho, aby sa problém vyriešil, poprie sa, miesto toho, aby sa zlo odstránilo, odháňa sa a zakrýva. Akoby si človek myslel, že smrť odstráni tak, že nebude na ňu myslieť, alebo akoby sa snažil zraziť horúčku, ale pritom nedbal na chorobu z ktorej pramení. Ján tvrdil, že ak hovoríme, že nemáme hriech, klameme sami seba a Boha robíme luhárom (porov. 1Jn 1, 1-8). Boh tvrdí opak: že sme zhršli. Písmo hovorí, že „Kristus zomrel za naše hriechy“ (1Kor 15,3). „Sním hriech a zmariš samotnú Kristovu spásu, zničíš zmysel jeho smrti. Kristus by bojoval iba s veternými mlynmi, nadarmo by preliat svoju krv.“ - hovoria Cirkevní učitelia.

To, čo hovoríme je teraz samozrejme veľmi teoretické, všeobecné a my si myslíme, že sa nás to netýka. A to je ďalšia chyba nás ľudí, ktorí bežíme životom. Veľa vecí riešime, o mnohom rozmyšľame, len o sebe a svojich skutkoch málo alebo vôbec. Podstata tkvie v tom, že niekedy neskoro a zrazu si uvedomíme, že hriech – tá strašidelná a hrozná vec – je pri mne, „číha pri dverách“ (Gn 4,7). Z tohto videnia nám behá mráz po tele. Akoby sa človek ráno zobudil a zbadal, že celú noc mal v rohu izby zvinutého jedovatého hada. Hriech je niečo veľmi zlé a nebezpečné, najmä keď sme už hriechom napadnutí, uštipnutí.

Prvým krokom nášho veľkonočného odchodu z „otroctva“ diabla, tela a sveta je uznanie hriechu v jeho obávanej závažnosti a prebudenie sa zo spánku, do ktorého nás uvrhli „výpary“ sveta. Je to veľmi dôležité, lebo hriech so sebou prináša aj vinu a trest. Hriech je treba vždy riešiť. A sú len dva spôsoby na riešenie hriechu: trest alebo odpustenie. O odpustenie treba žiadať, trest je to, čo je samozrejme. Ježiš Kristus Boží syn nám od Otca vyprosil a vyprosuje odpustenie hriechov. To je jeho spásna – vykupiteľská obeta na kríži. Skrze Krista nám Boh otec odpúšťa hriechy i viny.

Buďme teda pokorní srdcom, úprimní voči sebe i voči Bohu a keď sa modlíme a prosíme pritom o odpustenie našich previnení nech je to naozaj otázka nášho srdca, či je to už pri bežnom dennom i večernom sputovaní svedomia, alebo pri svätej spovedi, keď si dávame do poriadku náš život a stav duše.

Mário Orbán

— R.: *Pane, chcem stále pamätať na teba.*

1. Na brehu babylonských riek,
tam sme sedávali a plakali,
keď sme si spomínali na Sion.
2. Na vrby tejto krajiny *
vešali sme svoje citary.
— R.
3. Lebo tí, čo nás zajali, *
žiadali od nás spevy,
4. a tí, čo nás trápili, žiadali veselost' *
„Zaspievajte nám nejaké piesne sionské!“
— R.
5. Akože môžeme spievať pieseň Pánovu *
v cudzej krajine?
6. I keby som, Jeruzalem,
zabudol na teba, *
nech mi odumrie pravica.
— R..
7. Nech sa mi prilepí jazyk na podnebie, *
keby som nepamätal na teba,
8. keby som Jeruzalem nepovýšil *
za vrchol svojej radosti.
— R..

Príbeh o ľudskej ľútosti

Deň potom, ako učiteľka v škole deťom vysvetľovala význam veľkonočných sviatkov, prišiel otec jedného z dievčatka a žiadal, aby v prítomnosti jeho dcéry nerozprávala o kresťanských veľkonočných sviatkoch. Nepraje si, aby ju niekto strašil rečami o mučení a ukrižovaní a príbehmi o dávnej ľudskej zlobe a nenávisti.

On totiž učí svoju dcéru dobrou, ktoré je v človeku.

Nuž, veľkonočný príbeh je aj o umučení a smrti Ježiša Krista, o ľudskej zlobe a nenávisti. Ježiš prišiel medzi svojich a vlastní ho neprijali... Nikomu neublížil, konal len dobro, a napriek tomu

bol odsúdený a popravený ukrižovaním. Keby sa mal na Veľkú noc zdôrazňovať len tento fakt, nutne by nás to všetkých muselo do viesť k depresii. My ľudia vieme byť zlí, bezohľadní, v zlobe nebrať ohľad na nikoho a na nič. Na dosiahnutie svojich zámerov sme schopní zabíjať, ba urobiť to aj v mene Boha. Spomeňme si ako teatrálny trhal Kaifáš svoje rúcho, keď Boha a seba samého „ochraňoval“ pred Kristom...

Tak sa život a smrť Ježiša Krista - Syna človeka vyzdvihnutého na dreve kríža - stáva „uholným kameňom“ mravnosti a ľudskosti, skúškou citlivosti, úprimnosti a pravdy o živote. Pohľad na trpiaceho Krista totiž nie je príbehom o konaní tých druhých, ale o našom vlastnom správaní. Fakt je, že chceme utajiť naše zlé skutky, ktoré nemá nikto vidieť ani poznať. Ale len ak ich z tohto tmavého úkrytu vytiahneme na Božie svetlo, môžeme rozpoznať veľkosť nášho poranenia a začať liečbu - ľútosťou. Preto veľkonočný príbeh o umučení a smrti Ježiša Krista chce byť aj príbehom o ľudskej ľútosti.

Róbert Bezák

Ten, kto robí z ľudí nepriateľov

Ten, kto robí z ľudí nepriateľov, zatvára dvere, ruky zatína v päste, hľadá zbrane. V jeho srdci je už vrah. Zlo, temnosť, zločin môžem nenávidieť. Klamstvo, podlosť, nespravodlivosť môžem nenávidieť. Ak však začnem nenávidieť ľudí, robím z nich obeť môjho vlastného násillia, lebo som v hĺbke duše presvedčený o tom, že si môj úder zaslúžia.

Keď robím z ľudí nepriateľov, už viac nedokážem s nimi hovoriť, nedokážem spolu s nimi jesť, bývať s nimi, pracovať s nimi, už nedokážem s nimi žiť. Keď robím z ľudí nepriateľov, môžem proti nim už len bojovať.

Vždy sa nájde dôvod, kvôli ktorému sa z ľudí stávajú nepriatelia. Lenže tento dôvod nie je nikdy taký veľký a závažný ako následky nepriateľstva.

Aby sa motor nezadrel, potrebuje olej a ľudia, aby sa vyhli treniciam, potrebujú lásku.

Phil Bosmans „Daruj úsmev“

Ak ho dokážeš pobožkať

Zasa som stretol zúfaleho človeka. Muža zničeného z nenahraditeľnej straty manželky. Myslel som na neho, ako raz meravo sedel vedľa mňa, s ľadovým výrazom v tvári a so smutným pohľadom. Z času na čas zo seba zmätene vyrážal: „To nemôže byť, to nesmie byť pravda! Moja žena - mŕtva. Nehoda. Bez nej to nejde. Pobežujem hore-dolu, nedokážem pracovať, užívam kopoliekov na spanie. Nič mi nepomáha. Skončujem to.“ Opatrne hovorím; „Pokús sa to akceptovať.“ „Nedokážem to. Nechcem,“ vyráža zo seba. „Skončujem to.“

Život zavše býva k človeku krutý. Arthur Müller v jednej zo svojich divadelných hier napísal: „Snívalo sa mi, že môj život bol mojím dieťaťom. Mongoloidné dieťa. Utiel som. Ono sa mi však stále znovu štvralo na kolená. Ťahalo ma za šaty. Až som si pomyslel: Ak ho dokážem pobožkať, možno zaspím. A sklonil som hlavu k tvári dieťaťa... a pobožkal som ho.“

Áno, myslím, že napokon budeš musieť objasniť svoj život. Tvoj život, taký, aký je. Prijasť ho, hoci je aj ťažký a tvrdý. Ak ho len jediný raz pobožkaš, bude iný, znesiteľnejší.

Nerob si ilúzie. Životné šťastie nie je nepretržité predstavenie. Pravé, hlboké šťastie prichádza a odchádza a zväčša netrvá dlho. Vo zvyšnom čase ostáva jediné: myslieť naň a čakať naň.

Zmier sa so životom. Objím svoj život.

Ber ho, aký je. Dnes. Aby si neprehliadol šťastie, ktoré na teba čaká.

Ak ti život pripadá zrazu ťažký, správasť sa tak trochu ako klaun. V srdci plače, a predsa s úsmevom dieťaťu hrá na husliach, aby takto vysušil slzy svojho srdca.

Phil Bosmans „Nezabúdaj na radosť“

V sobotu 28.marca od 9:30 do 12:00
bude sv. spoveď pre farnosť
pred Veľkonočnými sviatkami

Sväté omše v týždni po 4.Pôstnej nedeli (B)

24.III. utorok

18.00 + Za zdravie a Božiu pomoc (p.Kulifajová)

25.III. streda

18.00 na úmysel

27.III. piatok

18.00 + Magdaléna Parajková (30 dní)

28.III. sobota

18.00 + František Peško a rodičia

Upratovanie kostola č.d. 2 – 27

29.III. 5. Pôstna nedeľa (B)

8.00 + Jaroslav Tibenský a rodičia

9.15 za farníkov

Liturgický kalendár

23.III. pondelok sv. Turibius Mongrovejo, biskup

24.III. utorok sv.Gabriel archanjel, Katarína švédka, panna

25.III. streda sv.Zvestovanie Pána - slávnosť

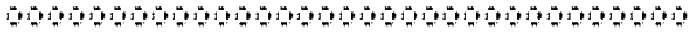
26.III. štvrtok sv.Emanuel, mučeník,

27.III. piatok sv.Nikodém, sv.Rupert, biskup

28.III. sobota bl.Renáta, mučenica

Iba dnes –

Dám si veľmi záležať na svojom vystupovaní – na jemnosti spôsobov. Nikoho nebudem kritizovať, ba ani len nezatúžim druhých, opravovať či polepšovať... iba seba samého.

„Toto je pre mňa ten najťažší bod,“ priznáva sa Monika a naznačuje, ako ho uplatňuje vo svojom manželskom a rodinnom živote. „Večer uvažujem o tom, ako som ho splnila. Padne mi to veru ťažko.“ Niekedy o tom hovorí so svojim manželom. V kuchyni jej visí Dekalóg pokoja. Občas sa naň pozrie, na body, ktoré jej idú lepšie i ťažšie, alebo sa jej viac či menej podaria. Monika zaiste nie je jediná, čo má takúto skúsenosť. Asi by jej mnohí dali za pravdu.

Angelo Roncalli chce byť jemný v spôsoboch. Zrejme to odpozoroval od svojho vzoru, Františka Saleského, ktorý si už ako mládenec v Padove určil životné pravidlo - klásť dôraz aj na svoj zovňajšok a vystupovanie. Vošiel do dejín ako „svätý gentleman“.

Byť „jemným v spôsoboch“ sa však nevzťahuje iba na vonkajšie správanie, ale skôr na vnútorné postoje. Vonkajšok odzrkadľuje vnútro, postoj tela zrkadlí postoj duše. To, ako zaobchádzam s druhými, naznačuje, ako zaobchádzam sám so sebou. Keď som k sebe dobrý, budem dobrý aj k iným. Keď žijem sám so sebou v pokoji, budem môcť aj s druhými žiť v pokoji. Keď sám seba prijmem takého, aký som, budem môcť aj druhých prijať takých, akí sú. Pápež Ján vie o týchto súvislostiach zvnútra a zvonku, duše a tela, lásky k sebe a k druhým. Preto začína sám od seba. „Nebudem nikoho kritizovať“, ba ešte viac: „Ani len nezatúžim druhých opravovať alebo polepšovať.“ Zatvára oči aj tam, kde je zjavné, že niekto nežije správne? Obáva sa kritiky aj vtedy, keď je kritizovať povinnosťou? Robí sa slepým aj tam, kde je nepravosť neprehliadnuteľná? Tak by sme sa mohli pýtať ďalej. Pápež Ján to videl inak; on si predsavzal: „Všetko chcem počuť, mnohé zabudnúť, niečo zmeniť.“ Koncilový pápež tým vytvoril pravidlo, ktoré dnes psychológovia odporúčajú ľuďom vo vedúcich funkciách. Pravidlo „troch očí“ radí:

Pravé oko musí všetko vidieť. Ľavé oko musí väčšinu prehliadnuť, pričom sa však nesmie hnevať. A obidvomi očami musí šéf vidieť podstatné veci.

Čo to pre mňa znamená? Nie som len šéfom alebo šéfkou nad druhými, ale som zodpovedný predovšetkým za seba samého. Sám sebe som predstaveným, ktorý musí vidieť podstatné veci. Svojimi dvoma očami by som mal vidieť všetko: dobré i zlé, dokonalé i nedokonalé. Ale mal by som to podľa možnosti vidieť tak, ako to robí Boh. Lebo ON je vo všetkom v najhlbšej podstate môj Pán. ON má najlepší prehľad o mojom živote, rozhodujúci rozhľad. V jeho očiach sa rozhoduje, kto skutočne som. Keď v hodine svojej smrti budem stáť pred Bohom, jeho pohľad sa bude dotýkať „iba mňa samého“, nie druhých. V pohľade jeho milosrdenstva sa mi otvoria oči pre to, na čom záležalo, čo bolo dôležité, kde bolo treba hľadať rozhodujúce začiatky zmien. Potom mi bude nad slnko jasnejšie, aké pravdivé sú Ježišove slová z reči na vrchu, akým ukazovateľom cesty je Ježišova láska: „Prečo vidíš smietku v oku svojho brata, ale vo vlastnom oku brvno nebadáš?“ (Mt 7,3). Potom bude aj definitívne jasné, čo má prednosť: „Vyhoď najprv brvno zo svojho oka! Potom budeš môcť vybrať smietku z oka tvojho brata“ (Mt 7,5). To je poradie obrátenia. Najprv som na rade ja, potom druhí. Korektúra seba pred korektúrou druhých. Obrátenie sa začína u mňa každý deň nanovo. Predsavzatie nadnes:

Budem korigovať len seba samého.

Johannes Haas „Dekalóg pokoja“

Peter mu povedal: „Nikdy mi nebudeš umývať nohy!“

Jn 13,8

V túto chvíľu chcem byť, Pane, s tebou. Vďaka tebe mám čas v tichu a v pokoji sa modliť tvojím slovom, v tvojom Duchu, pred tvou tvárou.

Chcem byť s tebou tam, kde si zoblíkaš rúcho a umývaš nohy svojim apoštolom s pokorou a láskou v posledný večer svojho života.

Tam sa stretávaš s Petrovým odmietnutím, a musíš mu povedať: „Teraz ešte nechápeš, čo robím.“

Chcem byť tam, keď umývaním nôh chceš dosiahnuť v apoštoloch čistotu lásky v zmýšľaní, v postoji, v srdci, v konaní, v tých, ktorých si miloval až do krajnosti, „lebo nie všetci sú čistí“.

Ježišu, prečo si sa rozhodol umývať nohy apoštolom? Tú otázku si kladiem práve preto, aby som nezabudol na to hlavné v tvojom kráľovstve: na lásku, ktorá pokorne slúži, na lásku, ktorá nečistého robí čistým, na lásku, ktorá miluje nesebecky bez ohľadu na to, či druhý zradza, zapiera, klame, nevšíma si, opúšťa, bojí sa, kupčí s pravdou, na lásku, ktorá nikdy neprestane, na lásku, čo tvorí všetko nové, na lásku, ktorá sa dáva.

Dívam sa na teba, Pane, ako sa skláňaš pri nohách tých, čo ťa nechápu, čo ťa opustia, čo ťa zaprú, čo ťa zradia, čo nie sú čistí.

Dívam sa na teba, Pane, keď nie si iba pri tých, čo sú chromí, slepí, hluchí, malomocní, mŕtvi, ale i pri tých, čo ťa zauškujú, oplývajú vysmievaním sa ti, ohovárajú ťa, odsudzujú, vraždia.

Dívam sa na teba, Pane, ako sa skláňaš pri mojich vlastných nohách...

Môžem sa, Pane, proti tomu všetkému vzbúriť ako Peter, môžem to neprijať, možno preto, že tomu všetkému ešte stále nerozumiem, nechápem to.

No ty aj mne hovoríš: „Teraz to ešte nechápeš.“

Tak často by som chcel hneď všetko riešiť podľa svojho unáhleného postoja, posúdenia či odmietnutia, inokedy s najlepšou vôľou, podľa svojho najlepšieho chápania... A predsa, Pane, tak ako Petrovi, musíš neraz vraviť i mne: „Teraz ešte nerozumieš, neskôr pochopíš.“

S človekom dneška ťažko vnímam tieto slová, a predsa cítim, ako vyjadrujú moju situáciu, ako ma vlastne oslobodzujú od namýšľania si, že všetko viem,

že všetkému rozumiem že na všetko mám, ako mi vlievajú dôveru v teba a v tvoju prísľub, že neskôr pochopím, že i na pochopenie je potrebný čas. Daruj mi svojho Ducha, Pane, aby ma poučil a aby som vedel chápať...

Jozef Šuppa SJ „V dnešný večer Pane.. – meditácie

ODVÁŽNY GENERÁL Pruský kráľ Frederik Veľký bol neverec. Naopak, generál von Zealand, jeden z jeho najvernejších úradníkov, bol zbožný kresťan. Raz sa stalo, že na slávnostnom zhromaždení si kráľ začal robiť žarty z Ježiša Krista. Všetci hostia sa až váľali po stole od smiechu, samozrejme, okrem generála von Zealanda. Nakoniec generál vstal a rozjarenému kráľovi adresoval tieto slová: „*Pane, viete, že smrti sa nebojím. Bojoval som za vás a vyhral som 38 bitiek. Som už starý človek a onedlho odídem tam, odkiaľ sa už nikto nevráti. Teším sa však na to, že sa stretnem s Tým, ktorý je väčší ako vy, s mocným Bohom, ktorý ma spasil, zbavil mojich vín - s Pánom Ježišom Kristom, ktorému sa vy rúhate. Zdravím vás, pane, ako starý človek, ktorý miluje svojho Spasiteľa až na veky!*“

V sále nastalo hrobové ticho. Kráľ vstal a trasúcim sa hlasom povedal: „*Generál von Zealand, prosím vás, prepáčte mi! Prosím vás, prepáčte mi!*“

A tým sa celá hostina v tichosti skončila.

Oveľa ťažšie, ako povedať pravdu, je povedať ju v pravej chvíli.

Tackmyn

ectio divina
Boh posielal Spasiteľa

Jn 3,14-21

¹⁴A ako Mojžiš vyzdvihol hada na púšti, tak musí byť vyzdvihnutý aj Syn človeka, ¹⁵aby každý, kto v neho verí, mal večný život. ¹⁶Veď Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale mal večný život. ¹⁷Lebo Boh neposlal Syna na svet, aby svet odsúdil, ale aby ho spasil. ¹⁸Kto verí v neho, nie je odsúdený. Kto neverí, už je odsúdený, pretože neuveril v meno jednorodného Božieho Syna. ¹⁹Súd je v tom, že svetlo prišlo na svet, ale ľudia milovali väčšmi tmu než svetlo, lebo ich skutky boli zlé. ²⁰Veď každý, kto robí zle, nenávidí svetlo a nejde na svetlo, aby jeho skutky nevyšli najavo. ²¹Kto však koná pravdu, ide na svetlo, aby sa ukázalo, že jeho skutky sú vykonané v Bohu.

Ďalšie čítania: 2Krn 36,14-16.19-23; Ž 137,1-6; Ef 2,4-10

1 ČÍTANIE:

Dnešný úryvok je zasadený do príbehu stretnutia Ježiša s Nikodémom, popredným židovským vodcom. Ján mal odlišný štýl písania než Marek a preto vo svojich textoch často poskytoval viac podrobností. Písal napríklad viac o Ježišových stretnutiach s rôznymi ľuďmi. Týmito rozhovormi môžeme hlbšie nazrieť do Ježišovej osobnosti a jeho poslania. Ježiš tu načrtol paralelu medzi dôvodom, prečo prišiel na zem a udalosťou z Mojžišových čias. Nikodém ako odborník na Písmo toto prirovnanie pochopil. Celý príbeh si môžeme prečítať v Nm 21,4-9. Izraeliti zhršili a Boh poslal na nich jedovaté hady. Konali pokánie a volali o pomoc. Boh povedal Mojžišovi, aby na palicu pripevnil bronzového hada. Keď sa na tohto hada pozreli, uzdravili sa. Ježiš bol rovnako pozdvihnutý a pripevnený na palicu, na kríž. Izraelitom, ktorých pohryzli hady, mohol pohľad na bronzového hada stále naháňať strach. Tak ako Židom určite naháňal strach pohľad na človeka - Ježiša na kríži. Ježiš na kríži je znamením spásy. Ten, kto v neho uverí, sa môže uzdraviť zo svojho hriechu a získať odpustenie. Keď Ježiš zomieral na kríži, odovzdal sa Bohu ako nositeľ hriechov celého ľudstva. On a Otec chcú, aby každý prijal odpustenie za svoje hriechy a dostal milosť a radosť, ktoré pochádzajú od Boha, Najsvätejšej Trojice. Ježiš pre nás získal víťazstvo tým, že zomrel na kríži a vstal z mŕtvych. Boh poslal svojho syna Ježiša, pretože nás miluje.

MEDITÁCIA:

Prečítajme si tento text v širšom kontexte 3. kapitoly Jánovho evanjelia. Existuje nejaká súvislosť medzi rozhovorom Ježiša s Nikodémom o potrebe znovuzrodenia a Božou láskou voči ľuďom? Cítíme sa ako Nikodém a potrebujeme vysvetlenie? Alebo sme už prijali nový duchovný život v Ježišovi?

MODLITBA:

Jn 3,16 je jedným z najcitovanejších veršov Biblie. Prečítajme si tento verš niekoľkokrát. Prosme Boha, aby sme lepšie pochopili, čo toto prisľúbenie znamená pre nás a pre ľudí, ktorých poznáme. Počúvajme, ako nás Boh individuálne oslovuje.

KONTEMPLÁCIA:

Aké myšlienky pridávajú dnešné dve čítania (2Krn 36,14-16.19-23 a Ef 2,4-10) k evanjeliómu čítaniu, keď ich aplikujeme na Ježiša? V 2Krn vidíme, že ako vtedy tak aj dnes sa ľudia posmievali Božím služobníkom a ignorujú ich slová. Pisateľ Listu Efezanom objasnil, že hoci je naša spása založená výlučne na Božej milosti - nie na našom úsilí alebo skutkoch - Boh nás stvoril, aby sme celý život konali dobré skutky, ktoré pre nás vopred pripravil.

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku